

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Sokszor emlegetjük

az alázatosságot mint olyat, amiről tudjuk, hogy bennünk nincs meg, de aminek mégis meg kell lennie, mert meg van írva: »Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.« S ha körülnézünk akár a családunkban, akár a saját életünkben, az Ur ellenállásával találkozunk. Isten ígérete szerint bőségben kellene lennünk anyagiakban és lelkiekben is, és nálunk nem bőség, hanem szükség van. Mi mást jelent ez, mint azt, hogy valami nincsen jól az életünkben. Ha az okot kutatjuk, meglátjuk, hogy a feltétel hiányzik ahhoz, hogy bővölködjünk a kegyelemben. Ha alázatosak volnánk, már mások volnánk, mint azelőtt voltunk, mert az alázatos emberben nincsen az őember életéből. Természettől fogva az ember semmit sem cselekszik úgy, hogy ne a maga dicsőségét keresse. Ha Keresztelő Jánost elfogta volna a dicsőség utáni vágy, akkor nem tudta volna betölteni azt a feladatot, amit az Ur néki szánt. Ő az Ur Jézusra mutatott, az ördög pedig azt akarta, hogy magának tulajdonítsa a dicsőséget. Tudjunk mindent visszautasítani, ami bennünket emel és úgy mutatja, mintha valami kiválóságok lennénk. De ne csak kifelé, »szerénységből« úgy, hogy azért belülről jólessék, hogy ilyen szépeket mondtak nekünk, hanem belülről utasítsunk vissza mindent, ami a mi dicsőségünket, magasbatorésünket szolgálná. Ha van valami jó az életünkben, az nem én vagyok, hanem az Ur kegyelme. És hogyha így elutasítunk mindent magunktól, akkor mutatunk bizonyágtételünkkel az Urra. Őt illeti a dicsőség, nem engem, mert tőlem jó nem származhatik s éppen ezért a magam számára nem fogadhatok el dicséretet. Nagyon fontos állásfoglalás ez, mert az ember szívében olyan könnyen ott van a gondolat, hogy magát jobbnak és különbnek tartsa másoknál. Pedig ha jót tudnánk cselekedni, nem volna szükségünk Megváltóra. Hagyjunk el minden dicsőséget, mert különben magunkat csaljuk meg. A dicsőséget az Urra hársítuk. Ne fogadjuk el soha az ördög ajánlatát, amikor felkínálja: most lehetsz valaki! Nem én, hanem az Ur! Ha elvégeztem a munkát, amit rám bízott, akkor eltűnhetek. Az Ur megteszi, hogy eszközként engem használ fel, az én tagjaimat, de aki a munkát végzi, az sohasem én vagyok, hanem Ő!

Az Ur mélyre szállt, amikor hozzánk hasonlóvá, emberré lett. Aki az Uré, az is kész alá szállani. »Aki arculüt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.« Így kell tennie a keresztyénnek. Ha alázatosak vagyunk, akkor szívesen szolgálunk másoknak. Az alázatos ember örül, ha valamit csinálhat. Bizony, szomorúan állapíthatjuk meg, hogy az alázatosság szavát bár ismerjük, de a lényegét nem. Ezért ellenáll nekünk Isten. Csak aki magát megalázza, az magasztaltatik fel; és minél jobban megalázza magát, annál több kegyelmet nyer.

†Tauschenfels Elza
diakonissza főnökösszony.

Erdély egy részének hazatérésére gondolva hálás örömmel telik meg a szívünk és meglepődünk bennünk a szoltáriró szava: »Jöjjetek, lássátok az Ur tetteit, a ki pusztaságokat szerez a földön; hadakat némit el a föld széléig; ivet tör, kopját ront, hadiszekereit éget el tűzben. Csenedesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön.« (Zsoltár 46:9-11.)

Önfeláldozó bizonságtétellel.*

Ef. 6:19-20.

Harc folyik az Ur és az ember között. Nagy hála töltötte el a szívemet, hogy ebben a harcban az Ur a győztes, s ehhez a harchoz csodálatos fegyverek állanak rendelkezésünkre. Ebben a részben fontos fegyverről van szó: az önfeláldozó bizonságtétellel, amely a Sátán minden erejét és seregét igénybe veszi. Régi példázatot szól arról, hogy a Sátán nyugodtan sütkérezett a napon, nem volt semmi dolga, bár katonák fegyveresen forgolódtak körülötte. Azonban amikor Isten Igéjét hirdetik, a Sátán ijedten hagyja oda pihe-nőhelyét, mert amikor Isten Igéjéről volt szó, egyszerre nagyon sok dolga akadt. Nagy fegyvere az Úrnak a bizonságtétel. Mi az önfeláldozó bizonságtétel? Harc az Isten és az ember között és harc az ember és a Sátán között. Még közelebről tekintve: harc az ember és az »én« között. Miben áll ez az »én«-nel folytatott harc? Az Ur akarata az, hogy órála szóljunk. Nem tehetjük, hogy ne szóljunk és mégis olyan sok alkalmat mulasztunk el azért, mert féljük magunkat, félünk, hogy kinevetnének, hogy kigúnyolnak bennünket. Valakinek a hivatalában kellett volna bizonságot tennie, de félt a következményektől. Ha engedünk az »én«-nek ezen a ponton, akkor megállunk a futásban, a fejlődésben. Vagy pl. hány-szor voltunk fáradtak s úgy éreztük, olyan céltalan az életünk. Ha kerestük a hibát és hagyjuk, hogy Isten Lelke rámutasson, akkor megláttuk, hogy ott volt a baj, hogy nem mertünk az Úrról bizonságot tenni.

»Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.« Ha ezen a ponton nem győzedelmeskedünk, bizonyosan bu-kás következik be az életünkben. Olyan nehéz a halálban maradni. Talán van olyan pillanata életünknek, amikor engedünk az Úrnak s az »én« a halálban marad. De csakhamar élni kíván, felüti a fejét. Ennek egyik oka az is, hogy elmulasztjuk a bizonságtétel pillanatát, nem vagyunk bátrak és engedünk a Sátánnak. Eldobjuk a bizonságtétel fegyverét. Pál apostol milyen hűséges, milyen bátor bizonságtétele volt az Úrnak és mégis azt kéri, hogy imádkozzanak érte: »adassék szó számnak megnyitásakor.« De ő nemcsak szóval tett bizonságot, hanem egész életével. Önfeláldozó bizonságtétellel a leg-

hatalmasabb fegyver a Sátánnal szemben. »Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.« De az Ur még ennél is többet kíván. Nemcsak a barátainkat kell szeretnünk, hanem mindenkit. Egész életünket vigyük bele a bizonságtételbe. Életet nyertünk az Úrtól és ez életet kell hogy ébresszen. Felülről való erő szükséges ehhez és az, hogy ne válasszon el szeretetlenség, engesztelhetetlenség, sem semmi más az Úrtól. A bizonságtételünk mögött szeretet legyen, inert a szeretet az, ami közelebb segít az Úrhoz.

A bizonságtétel olyan fegyver, amellyel védekezni és támadni is lehet. Védekezni a Sátán támadása ellen. Az élet nehéz pillanatai között milyen jó fegyver az ellenséggel szemben, ha az Ur alkalmat ad a bizonságtételre. Nekünk van első-sorban szükségünk erre és amíg mások-nak segítségére vagyunk, bennünk végzi csodálatos munkáját az Ur.

Támadó fegyver is a bizonságtétel. Segítségére lehetek másoknak abban, hogy minél többen megmeneküljenek a Sátán birodalmából.

Bizonságot tenni igazán csak akkor tudunk, hogyha az ördög minden köte-lékétől szabadok vagyunk. Különben meggyöngül az erő, amelyet felülről nyertünk és nem tudunk másoknak segítségére lenni. Minden »kicsiny« bűn akadály a annak, hogy boldog és örvendő bizonságtételek lehessünk. »Az életem sem drága nékem« — mondja Pál apostol. Az Ur egész életet kíván. Ő hű maradt mindhalálig. Úrítjük ki mi is örömmel, ha kell, a szenvedés poharát. Nagy örömmel te-gyünk bizonságot az Úrról, nem gyáván, határozatlanul. Ő sok örömet ad nekünk, csak ne hagyjuk, hogy az ördög első-étíthesse előttünk az utat. Lássék meg ez az öröm mindazok előtt, akiket az Ur ránk bízott. Használjuk hittel, bátran, határozottan, boldog, örvendő szívvel a bizonságtétel fegyverét, de alázatosan is. Ugy, ahogyan Ő adja nekünk.

Dr. F. M. d. f. a.

Visszautasított bizonságtétel.

Külvárosi ház keskeny udvarán kint üdögéltek a ház lakói. Meleg, nyári nap után tikkasztó volt az este. Vasárnap volt.

A ház egyik lakója hívó, Bibliát olvasó asszony. Eppen most jött meg a bibliaóráról, fáradtan, szomjasan a nagy hő-ségtől. Gúnyolódva szólalt meg valaki:

* A Fébé-tagok konferenciáján elhang-zott előadás összefoglalása.

»Amerre járt, sok vendéglő akadt, miért nem tért be?« Az asszony, hogy a vitaközásnak elejét vegye, csendesen csak annyit felelt: »Nem fogok az ördöggel kez-
zet.« Hangos kacaj volt a felelet.

Egy héttel később újra meleg vasárnap délután volt. Az asszony, mielőtt bibli-
órára indult volna, meghívta a gúnyoló-
dó szomszédot is. Úgy tájt néki a visz-
szautasítás és ezen a délutánon olyan so-
kat gondolt imádságban rá. Amikor haza-
érkezett, fájdalmas hangok ütötték meg
fülét. Megtudta, hogy a gúnyoló-dó fér-
fit délután súlyos baleset érte. Csóna-
kázni ment, de alig evezett néhány mé-
tert, felborult a csónak. Csak nehezen tud-
ták kimenteni és még azután is sok idő
telt el, mire magához tér.

Igaz történet ez. Várnánk a folyta-
tást: a megmentett lélek hálaáldozatát. El-
juttott-e ide a gúnyoló-dó ember, nem tu-
dom. De azt tudom, hogy Isten elpcsé-
teli szolgálai bizonyágtételét és egyszer
számunkéri majd.

Sz. G. d. t.

Megállás nélkül.

Vajjon, megáll-e égi pályáján a nap
azért, mert felhők eltakarják a föld elől
áldott sugarait? Megszűnik-e a csillagok
ragyogása azért, mert sokan szelíd ényükkel
elégedetlenek? Visszafordul-e az orosz-
lán, hogy széttépjen minden kutyát, a-
mely megugatja? Megáll-e a folyam a fo-
lyásában, mert a fűzfa ága ráhajlik? Oh,
nem! Isten teremtett világa feltartóztá-
hatatlanul halad tovább a maga útján és
nem ügyel az akadályokra. — Legyünk
mi is tántoríthatatlanok és erősek. Várjuk
ki Isten idejét és harcoljunk Őerette.
Megállás nélkül!

Eredményes halászat.

Soha nem érhetünk el eredményt Isten
országában, nem segíthetünk lelkeket Ő-
hozza, ha a bizonyágtételünk nem egye-
dül az Urra mutat s mi magunk nem
igyekszünk arra, hogy a háttérben ma-
radjunk. — Öreg ember halászott a tó
partján. Valaki, aki szintén már egész
nap ült a parton, de eredmény nélkül,
megkérdezte az öreg embert: »Fogott már
néhány halat?« »Hogyne, már egész kis
kosárral!« »Hogyan lehet az? En is fi-
gyeltem egész nap s mégsem fogtam egy
halat sem.« »Talán nem tartotta magát a
három fontos szabályhoz. Az első: Allj
úgy, hogy a halak ne lássanak; a második:
azután még néhány lépést hátrálj; és a
harmadik: tűnj el teljesen szemük elől s
akkor dús zsákmányra találsz.« — Így van
ez a lelki munkánál is. Allj félre, jobban
félre, egészen félre s akkor megáldott
eszköz leszel lelkeknek a Krisztushoz ve-
zetésében.

A gazdag urnő és a szobalánya.

A lelkész felkeresett betegágyán egy
igen büszke, dúsgazdag hölgyet. »Tisz-
felendő úr, azt szeretném tudni, hogy a
mennyszámban olyan valakivel, mint az
én Erzsi szobalányom, egy helyen le-
szek-e? Ott lesz-e ő is, ahol én vagyok,
mert a társaságát sehogyan sem szívelhe-
tem. Meg kell mondanom, hogy különben
szorgalmas, igyekvő, megbízható leány.
De hogy a mennyszámban együtt le-
gyünk, abba mégsem tudok belenyugodni.«
»Nem, asszonyom«, — felelte a lelkész,
— »nem gondolom, hogy odakerülne, aho-
vá Erzsi kerül majd.« Ugyanis a lelkész
jól ismerte az alázatos, egyszerű, de hü-
séges szolgálót és jól tudta azt is, hogy
Isten előtt az alázatos ember kedves. Az
ő szemében gőg és elbizakodottság a leg-
nagyobb bűnök egyike. Amikor az Úr
Jézus újra eljön, megszűnik minden az-
előtt olyan nagy szerepet játszó különbség
az emberek között. Gazdag, ne bízzál a
gazdagságodban, mert összes vagyonod
nem elég ahhoz, hogy a mennyek utcájá-
ban egyetlen utcakövet megvásárolj. Is-
ten előtt az Őt féltő, alázatos szív kedves.

Csak cipőfoltozó.

Dr. Carey, a híre misszionárius, nem
szégyelte egyszerű származását. Amikor
egy alkalommal a kormányzó asztalához
volt hivatalos, a szemben ülő katonatiszt
odafordult szomszédjához s láthatóan az-
zai a célzattal, hogy a misszionárius is
meghallja, azt kérdezte, hogy Carey az-
előtt nem cipész volt-e? A kérdezett za-
varba jött, mert észrevette, hogy a büsz-
ke katonatiszt a misszionáriust akarja
megalázni ezzel. Carey dr. azonban gyor-
san kiségitette zavarából s ő maga fe-
lelt a kérdésre hangosan, úgy, hogy az
egész társaság hallhatta: »Nem urám, csak
cipőfoltozó voltam.«

Egyedül Jézus!

Kurki Suonio után finnül.

Életem, Jézus, egyedül Te töltsd be
és mindent, mindent adj meg énnekem,
mi lelkem hozzád vonja, hozzád kösse!
Tekinteted kísérjen szüntelen.

Ha nem mint győztes járulhatok hozzád,
a vereségem mégis elviszem.
Jól tudom én, aláhajol sebemhez
a Te irtalmad szánva, szeliden.

Örömöm hálás, ujjongó dalával
Uram, éléd ha nem siethetek:
elsírhatom a bánatomat néked,
koldulva biztató tekinteted.

Bűnnel borított arcom fölemelni
nagy tisztaságodhoz ha nem tudom:
odaborulhatok a lábaidhoz
vétkesen és szegényen, Jézusom!

T. E. d. t.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Szept. 16. Zs. 141. Jón. 2:2-11. A cethalát Isten rendelte oda, hogy Jónást elnyelje. És a szabadtítást is Isten adta. Nincs az a mélység és reménytelenség, amelyből Ő ki nem emelhetne. Ha kiemelni akar. Kikövetelni nem, csak kérni lehet Tőle a szabadtítást a Benne való bizodalom bizonyosságával. Jónás annyira bízott Benne, hogy előre halát adott.

Szept. 17. Mal. 3:1-18. Jón. 3. Jónás a halálveszedelemben készséggé vált Isten számára. Szabadulása után engedelmesen ment küldetése helyére s hirdette Isten ítéletét. Az üzenet igazi megtérést s ennek alapján megkegyelmezést eredményezett. Ime mennyi áldás származik abból, na egy ember az istenadta nyomorúságát megérti: szabadulás, engedelmesség, megtérés, megkegyelmezés — mindmegannyi áldás! Jónás Jézusnak előképe (Mt. 12:39-41.).

Szept. 18. Kol. 1:1-8. Jón. 4. Jónás megértette a nyomorúságát, s ezért ment Nínivébe, de nem volt megértéssel Isten megkegyelmezésével szemben. Hiú és önző módon sajnálta a pogányoktól az üdvösséget. Isten jobb belátásra bírta. Az a feladatunk, hogy a magunk és mások üdvét szolgáljuk a hit engedelmességében s így Isten munkatársai legyünk.

Szept. 19. Kol. 1:9-20. Zs. 130. Büneink mélysége tudott az Ur előtt. Emberi erő, s hatalom onnan kiemelési nem tud. Az Ur nélkül elveszünk. De az Ur megszabadíthat bocsánata útján. Erre várjunk. Ebben bízhatunk. Hogy megbocsásson, féljük Őt, s ha megbocsátott, annál inkább élünk szentségben.

Szept. 20. Kol. 1:21-29. Zs. 80. Isten népet szorongatja az ellenség. Valamikor Izrael, évszázadok óta Krisztus népe ez. S bizony a szorongatás ezt már-már kimozdította a helyéből s kivetkőztette formájából. Isten helyreállítja — ezért könyörgünk — azért, hogy Igéje világosságában megláttatja népével ennek igazi helyét: Krisztus mellett van a helye. Oda-segíti népét az Isten.

Szept. 21. II. Krón. 1:7-12. Zs. 34. Isten imákat meghallgat, megvidámít, megsegít, megvéd, megelégit. Természeti erők cserbenhagynak, de az Urba vetett bizodalom sohasem szegényít meg. Ezért dicsérjük Őt. De féljük is. Tetszése szerint élünk.

Szept. 22. Mt. 22:34-46. I. Kor. 1:4-9. Mk. 10:17-27. Jak. 2:10-17. II. Kir. 2:1-14. Isten emberei az Urhoz vitetnek. Az egyik halál nélkül (v. ö. II. Kor. 5:4.), a másik halál révén. Boldog halandók! A leghűségesebb ember hűsége sem tudja ezt megakadályozni. Ne is akarja, inkább vegye

át Isten embernek lelki örökségét és adja tovább.

Szept. 23. Zs. 142. II. Kir. 5:1-17. Isten embere nem földi kincs, hanem Isten miatt cselekszik. Hogy valaki igazán meggyógyulhasson, meg kell alázkodnia s a kijelölt úton járnia. Tapasztalat hitre segíthet, bár Jézus követelése: nem látni s mégis hinn (Ján. 20:29.). A hit álláspontja ez: »csak az Urnak.« (1. parancsolat!)

Szept. 24. Kol. 2:1-7. II. Kir. 17:1-18. Élete elvesztésével, súlyos rabsággal fizet Isten népe azért, mert nyíltan és alattomban pogánykodik »az Ur bosszantására«, s emellett az Ur hűsége s komoly intelve dacára is konokul kitart. V. ö. Zsid. 10:26-29!

Szept. 25. Kol. 2:8-17. II. Kir. 18:1-16. Az egyedül Istenben bízó ember, király és koldus egyaránt meglátja Isten hatalmas, segítő jobbját. Viszont aki elhajlik Istentől, sujtó kezét ismeri meg. Te melyiket ismered?

Szept. 26. Kol. 2:18-23. II. Kir. 18:17-25. Nem emberi vagy népi erő, még kevésbé alap nélküli kérdések dönti el a harcot. Az dönti el, hogy az élő Isten melyik oldalon harcol. Istent nem tudjuk hazudással (v. 25.) ügyünk szolgálatába vonni. Ő az igaz ügyet védelmezi és diadalra viszi.

Szept. 27. Kol. 3:1-7. II. Kir. 19:20-27. Milyen biztató az Ur üzenete a kegyes ember számára: »A te könyörgésedet meghallgattam!« Az ellenség a maga gyalázkodásával és dicsekvésével mit sem árt. Isten az ellenséget is eszközként használja fel. Sokszor nem is tudja ezt az ellenség, mert elbizakodott és vak. Isten az Ur!

Szept. 28. Zs. 32:1-7. II. Kir. 20:1-11. Isten megkívánja, hogy halálunk előtt elrendezzük dolgaikat. Különböző pedíg nekünk ügyét. Minthogy nem tudjuk, mikor jön el halálunk órája, — Ezékiás esete (v. 6.) rendkívüli eset —, állandóan készen legyünk. Készen vagyunk-e?

Szept. 29. Mt. 9:1-8. Ef. 4:22-32. Ján. 9:24-41. Jak. 2:10-17. II. Kir. 20:12-21. Büszkelkedés rövidlátóvá tesz és veszedelmet rejt magában. Földi kincsek meg nem óvhatnak. Jó az Ur rendelésében megnyugodni.

Szept. 30. Zs. 143. II. Kir. 22:1-13. Sem jobbra, sem balra el nem térni az Urban hívó atyáink útaitól, oh milyen kívánatos ez! Becsületesen végezni a munkát, különösen az Ur szőleijében, milyen természetes s mégis milyen ritka dolog! A megrettent lelkiismeret tudakozódik Isten törvénye felől, megnyugvást azonban Krisztus, mint a törvény betöltője ad neki.

Z. H.